

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger. 2'50.

LO GRAN INVENT DEL SIGLE—FOTOGRAFIA CATÓDICA

(Experiment fet per LA CAMPANA DE GRACIA.)



Aixó no es un cap: aixó es un' olla.

LA REPÚBLICA

COM VÁ VENIR; COM SE VÁ PERDRE



A coincidit aquest any la memorable fetxa del 11 de febrer ab la celebració de l' Assamblea federal. Y en vista de lo qu' en ella s' está fent, de lo qu' en ella s' diu y s' discuteix, de las passións que hi dominan, y dels fatals resultats que lógicament se'n esperan, resurgeix en l' esperit lo recort de la efímera República del any '73, dels motius lógichs que van produhir lo seu adveniment y de las causas funestas que van ocasionar la seva pérdua. Si 'ls homes tinguessin enteniment, memoria y voluntat, no podrián menos de treure un gran partit de aquestas ensenyansas.

La divisió entre republicans partidaris de tots los procediments pera alcansar lo triunfo de la causa republicana y republicans que admeten sols los medis revolucionaris, ab exclusió de la lluyta legal, existia llavors, com existeix avuy. Llavors los primers, los que no desdenyavan los medis electorals, los que procuravan conseguir la major representació possible en lo Congrés, las Diputacions provincials y 'ls municipis, eran taxats de *transigents*, y deyan los seus adversaris que no anavan en lloch, qu' enervavan l' acció revolucionaria aspiració suprema del poble y retardavan l' adveniment de la República. Ells, per la seva part, s' adornavan ab la denominació de *intransigents* y erigian com á norma de las sevas aspiracions lo lema: «*o tot ó res.*»

Quantas perturbacions no ocasionava aquest funest dualisme!

Recordis que la monarquia saboyana, solució ilógica, purament transitoria de la Revolució de Setembre, massa débil pera poder arrelar y sobradament minada per las discordias intestinas dels seus partidaris, banbolejaba y estava á punt de desapareixer. May com en aquellas circunstancias era necessaria la cordura per inspirar al país, víctima de dos guerras, la deguda confiança. No hi havia política mes prudent, ni mes segura que la de concentrarse, entendres ab los radicals y esperar que la fruyta madura caygués del arbre.

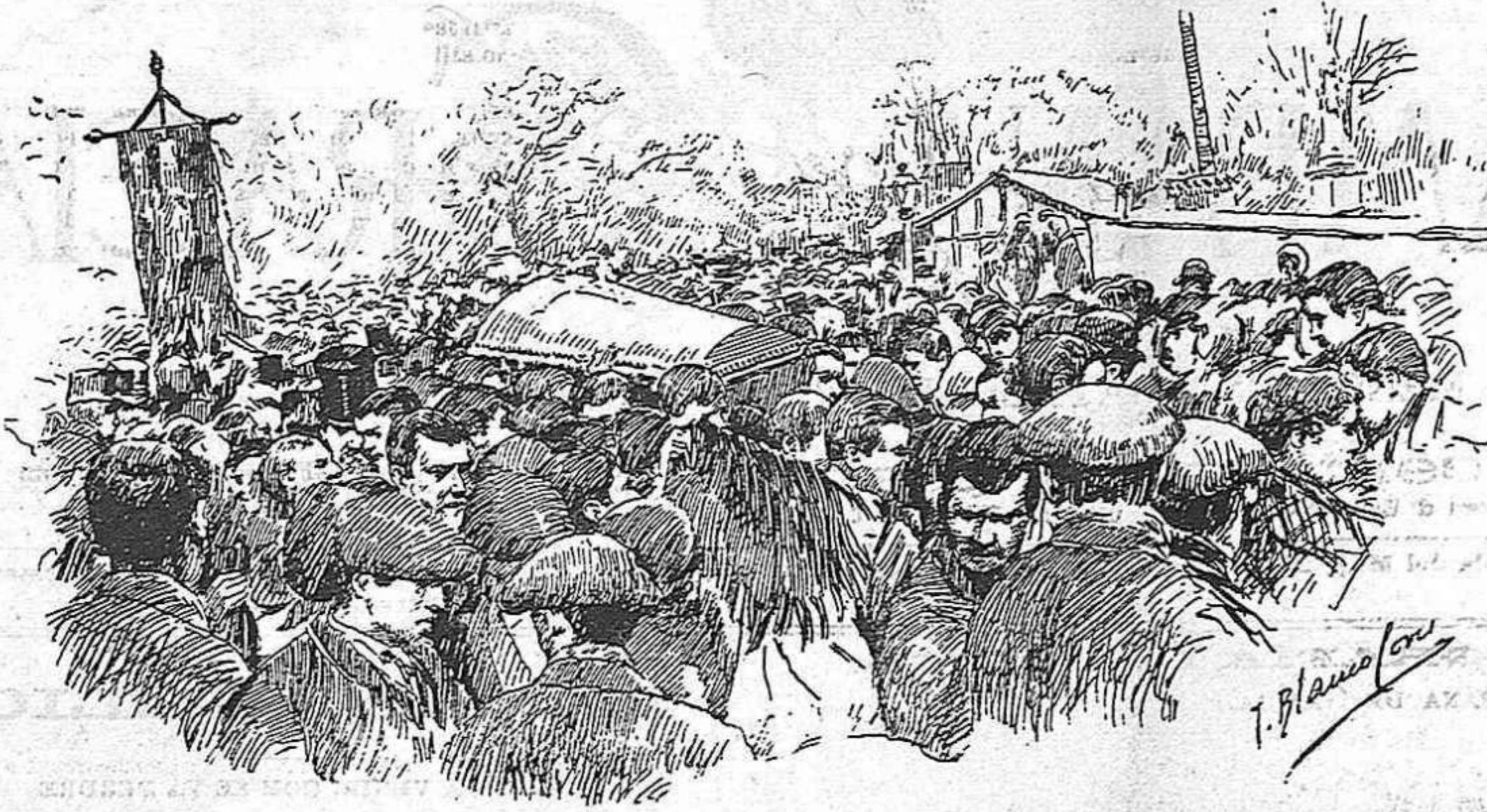
Y llavors fou, quan á las fraccions intransigents se 'ls ocorregué promoure disturbis y algaradas com la del Ferrol, á despit de las disposicions del Directori que protestá escandalisat contra la torpesa y l' insensatés dels que ab un acte de forsa innecessari, intempestiu, estéril y sobre tot anti-patriótic, venían á compromete 'l bon éxit de una llarga campanya sabiament dirigida y favorescuda per las circunstancias.

Aquellas saragatas en res contribuïren al adveniment de la República. Pels homes previsors sigueren sols un anunci fatal de lo que seria 'l nou règimen republicá, si després de implantat subsistían y preponderavan aquells elements díscols á tot esperit de disciplina, sorts á tota conveniencia política, amichs de sobreposar las sevas passións insensatas als dictats de la rahó y á las necessitats de la patria. Ferments de discordia en l' oposició, ab mes motiu havían de serho en lo govern.

Y la República no vingué per ells, sino pels *transigents*. Vingué pels que reconeixían una organizació mes ó menos perfecta; pels que acatavan las disposicions del Directori; pels que ab ardor acudían á las lluytas dels comicis; pels que procuravan que 'l partit tingués la representació mes nutrida possible dintre de tots los organismes del Estat; pels que, desdenyant las suicidas tendencias del retraiment electoral, havían enviat á las Corts, lluytant ab los tupinaires y ab los falsificadors d' actas, una minoria briosa, important pel número, mes forta encare per la rahó de la seva causa y per la forsa incontrastable de la opinió pública.

Aixís, en l' Assamblea federal que actualment se celebra, al commemorar la fetxa del 11 de Febrer, lo venerable Pi y Margall ha pogut dirigir las següents paraulas als representants per ell presidits:

LA MANIFESTACIÓ DE MADRIT (Del nostre corresponçal J. BLANCO CORIS)



Entero del peixeter Tomás Carrera, fusellat per la Guardia-civil la nit de l'arribada del general Martínez Campos. (Vegis l'article La Manifestació de Madrit, pag. 6.)

«Se m' ocorre una observació: ¿hauria pogut proclamarse la República si no haguéssim tingut representació dels republicans en lo Congrés y en lo Senat?»

Los partidaris de la revolució com a procediment exclusiu, los legítims successors dels intransigents aculliren ab rumors la serena observació del eminent repúblic. ¡Sempre iguals! ¡Sempre incorregibles! Vintiquatre anys enrer rebelantse contra'l Directori del qual era un dels mes dignes membres D. Francisco Pi y Margall, y avuy ofegant ab rumors, á falta de rahons, sas paraulas inspiradas.

Res feren ells per conseguir la República; en cambi ho feren tot per perdrela.

S' ha dit, y es veritat, que la República nasqué abrumada baix la funesta herencia de la monarquia saboyana; ab una tremenda guerra civil á la Península y un'altra guerra no menos desoladora á Cuba; mal vista, ademés, per tots els monárquichs conjurats per perdrela. Precisament lo gravíssim de tals circumstancias imposava als republicans sens excepció una conducta cauta, enérgica, patriótica, abnegada; una gran disciplina y una perfecta unitat de miras. Sols aixís podia salvarse.

Y no obstant, desde'ls primers dias se desferraren las malas passions y las intemperancias dels discòls de sempre, tractats ab sobrada benevolencia pels governs republicans. Quan todas las energías devían aplicarse á combatre als poderosos enemichs de la República y de la Patria, s' entretenían á discutir si la federació havia de anar del centre á la periferia, ó si havia d' establirse per medi del pacte: quan las necessitats públicas imposavan l' adopció de un plan de govern serió y práctico, los intransigents destorbavan tota intenció en tal sentit ab sas ridiculas xaranguetas revolucionarias: quan las insurreccions carlista y filibustera anavan prenent peu de un modo aterrador, llavors se'ls ocorregué sublevarse contra'l govern de la República, precisament contra'l govern que presidia'l mateix Pi y Margall, establint cantons, y reventant al país ab l' espectacle de una tercera guerra.

Per aixó hem dit avants que'ls que res havían fet per conseguir la República, ho feren tot per perdrela.

Avuy, l' Assamblea federal, ahont, segons sembla, preponderan los elements discòls, vé á ser en certa manera una reproducció en petita escala de la situació del any 73. Afortunadament no tots los republicans, ni molt menos, están en ella representats. Ja fa molt temps que agrupacions considerables permaneixen apartadas de tot contacte ab los continuadors de las eternas algaradas dels baladriers. En altre temps en qu' estavam tots barrejats pogueren descompondre la República; avuy no logran altra cosa que descompondre á l' agrupació federal de que per desgracia d' ella forman part.

Se necessita una obcecació sense exemple per oferir al país tan necessitat de regeneració, l' espectacle de tan hissantínas discordias.

Quan la restauració acaba de agotar tots los medis de defensa: quan los únichs partits que la sostenen están quebrantats, desmoralisats, desacreditats: quan la ruína del país es manifesta: quan lo primer prestigi militar de la monarquia restaurada fracassa en sos empenyos: quan la patria busca una solució salvadora que la aparti del abísme á que l' han conduhida ab sos vicis y errors aquésts últims vintium anys; en aquestas circumstancias en que l' adveniment de la República depen tant sols de la voluntat dels repúblicans, es quan

se'ls ocorre suscitar una qüestió liviana, un motíu fútil de procediment, per fer impossible tota solució republicana y patriótica.

No treballarian ab més eficacia estant deliberadament al servey dels partits monárquichs y prenent pel séu compte'l desarrollo de una trama de carácter jesuítich.

Perque'ls monárquichs son los únichs que poden gaudirse del triturament de las forsas republicanas, que unidas, avuy, serían verdaderament irresistibles.

Pero, no importa. Tot es qüestió de temps y de táctica.

Si está probat que aquests elements perturbadors no son susceptibles de organizació; si en lloch de sumar forsas de la massa, está demostrat que'n restan, será hora ja de prescindir d' ells en absolut.

Los núcleos republicans poden abandonar aquest lastre perillós y concèrtarse per emprendre desd' ara una campanya enérgica, mediant l' unitat de procediment y de ideal. No es tan difícil conseguirla. Ja s' han anticipat á trabarla'ls elements que constituheixen avuy lo partit repúblic nacional: demá farán lo mateix los centralistas, y no podrán faltar los federales, desenganyats de tantas perturbacions estérils y perillosas.

Llavors, imitant la conducta dels partits de oposició de tots los paissos del mon, que no tenen com á fi'l suícidí, podrém renovar las gloriosas campanyas en tots los terrenos, interessant á l' opinió, avuy desconcertada, y caldeyant l' atmósfera avuy enrarida, dintre de la qual s' asfixia'l esperit de la nació.

No per anar á captar llochs en los municipis, en las diputacions y en los cossos legislatius acudirém á las lluytas dels comicis, sino per guanyar en bona lley los que'ns corresponguin, vencent las malas arts del adversari, siguin las que'ns vulguin, ja que la voluntat del poble, quan es viril y enérgica, acaba sempre per sobreposarse. D' aixó'n tenim multitud d' exemples. Aquí están las eleccions de Gracia per demostrarho.

Si no tinguéssim prou condicions pera vencer á una cáfila de asquerosos tupinaires, menós encare podríam possehir las, racionalment pensant, per entaular una acció revolucionaria, contra las forsas de la monarquia. Sols demostrant las para lo primer, poden ferse evidents para lo últim.

Aixís, ab una organizació sólida y ab una conducta fixa, prescindint de tota perturbació y de tot element de discordia, podrém renovar, ab millors condicions que al any 73, la fetxa memorable del onze de febrer.

P. K.

MASCARADA

¡Miréssel ab quina fiema s' atreueix á anar pel curs, capitaneant la colla dels estantíssims madurs! No toca res que no espatlli ni ell mateix sab qui'l sosté y á pesar de aixó jempenyarse en manar com si ho fes bé! Saludémlo, saludémlo, que ho mereix un home així... ¡De setze, de setze, de setze' l vi!

Ara passa'l gat dels frares... Aquest sí que en bona fé casi bé'ns enganyaria si no ensenyés el tupé. ¡Ab quina gracia's disfressa! ¡Ab quanta circunspecció fent com qui no vol la cosa s' está mirant el turró!... ¡D' aixó se'n diu tenir manya! ¡aixó es sé un polítich fi!... ¡De setze, de setze, de setze' l vi!

Tapat ab la cucurulla, tot tiesso y com un pi d' alt, ¿qui será aquest que's passeja ab un aire tan formal? ¿Vé de las «honradas massas»? ¿Va cap á la reacció? ¿Vesteix així per fer riure ó potser per fernos pó? Sigui'l que sigui, la copla per xó s' ha de repeti... De setze, de setze, de setze' l vi!

A aquest sí que desseguida lo coneixerá tothom!... Es un dels que en 'questa terra han conseguit més renóm. Va de moret, y en efecte es lo traje que ha de dú, perque entre la gent cristiana ja no'l pot veure ningú. Cantémli'l himne, cantémli, que tampoch vindrá d' aquí... De setze, de setze, de setze' l vi!

¡Vaya un altre! ¡Quina barra! Es precis no pensar gens... ¿Qué'n treurá de dur careta, si no s' ha tapat las deus? Diu que arriba d' Antequera y que'l únich que farà es armá un xiquet d' escándol y entornársen cap allá. ¡Si senyor! ¡que se'n entorni y que tingui bon camí! ¡De setze, de setze, de setze' l vi!

Veus aquí un mascarón cómic, que de segur xocarà. ¡Es marino y dú carbassas! ¡Potser no sab de nadar!... Si li preguntan pels barcos, mira á terra y no diu res; si li mouhen saragata, guayta enlayre y fa'l pagés. Es un paper que de fixo deu costar de sosteni... ¡De setze, de setze, de setze' l vi!

¡Ole ya!... ¡Aixó es tenir gracia! Per disfressa, un sacot vell, una gran qua entre camas... y un Cabriñana al catell. ¡Cóm bromeja perque conta que'l procés no seguirá ó que al fi, passi'l que passi, el tribunal'l absoldrá!... Que'l absolgui ó no'l absolgui, nosaltres li volém di... ¡De setze, de setze, de setze' l vi!

C. GUMÁ.

SISTEMA ROENTGEN



SENYOR Cánovas; ¿ja sab lo que passa?

—¿Qué? ¿Que ha caygut un altre bólit?

—No senyor, per ara no; pero des-cuydi: poch á poch anirán cayent tots. La novetat que jo li porto, es lo novíssim descubrimient del bávaro Roentgen.

—¿Qué ha descubert? ¿Una mina de pans de crostons?

—Un procediment fotogràfic que permet retratar lo invisible.

—¿Sí? Donchs, miri... me'n alegro. ¿Qué n' haig de fer jo d' aixó?

—¡Desventurat!... ¡Y pregunta qué n' ha de fer! Aquest descubrimient, si vosté sab aprofitarlo, pot ser la salvació del govern, de la situació, d' Espanpa.

—¡Ah!... Aixó son palabras mayores.

—Aquí porto l' aparato ¿ven?... ¿Vol que li fassi la fotografia del seu esqueleto?

—¡No! Aixó de convertirme en calavera, no'm convé. ¡Calavera'l jefe d' un govern conservador y católich!... Veyám aquestas aplicacions prácticas que diu que poden ser la salvació del país.

—Ara ho veurá. La fotografia de lo invisible atravessa sólits, líquits, parets, distancias: lo mateix penetra dintre d' un cos humá, que's fica en l' interior d' un porta monedas; tant fa'l retrato d' un' ostra amagada en la petxina, com d' un capellá

ocult en un confessorari... ¿Té interés en sapiguer en qué s' ocupa ara en Martínez Campos?

—Si que m' agradaria.
—¿Cap ahont es a casa d' ell? ¿Cap allà?
—Si; una mica mes inclinada...
—Tingui, donchs: ¿ho veu que fa? Està dihent mal de vosté: ab los gestos se li coneix.
—Es curiós aixó...
—¡Oh! Encare no ha vist res. Quan, verbi gracia, va perdres el *Reina Regente*, ab aquest aparato fotogràfic se l' hauria trobat en cinch minuts. ¿Se creu que s' ha enfonzat aquí ó allà? Fotografia del mar al *canto*, y 's veu si es a sota l' aygua, y cóm y de quin modo hi ha caygut.
—¡Té rahó! ¿Qué bé hauria anat!...
—¿Vol sapiguer que pensan los ministros? Cop de máquina... y aquí té retratats los seus pensaments.
—¡Qué hermós y qué útil!... ¿Qué pènsan? Diguim' ho qualsevol d' ells ho faria millor.

—¡Vaya uns companys!
—Pero l' aplicació, la gran utilitat d' aquest descubrimient es baix lo punt de vista económic.

—Explicuis.
—¿Quins son los mals de cap de tots los governs, en especial del que vosté actualment presideix?

—L' escassés de quartos.
—¿Per qué no procura recullirne?
—Perqué 'ls contribuyents aseguran que ja no 'n tenen més.

—Donchs aquí entra en funcions lo nou aparato fotogràfic. A veure, un contribuyent: «¿Cóm está vosté de diners?» «No 'n tinch.» «¿No?» Retrato del seu interior. «¿Ven? A la butxaca hi porta sis duros y a la cartera hi té dos bitllets de banch. Per lo tant, se li pot aumentar decentment la contribució. Vinga un altre. «¿Vosté tampoch pot pagar?» «No senyor, no tinch un céntim.» Fotografia desseguida. «¿Repara, mentider, com si que té quartos?... A pagar sense replicar...»

—¡Té rahó! Quina manera més graciosa d' atrapar infraganti aquests egoistas!...

—¿Y per la guerra? També hi té aplicació. Se suposa que en Maceo está ocult en aquesta ó aquella maniguera... Ara ho sabrem: l' objectiu de la máquina cap allà, y l' invisible cabecilla queda descubert en lo retrato del bosch...

—¡N' enviaré un parell a n' en Weyler!... ¡Qué 'n farán de servey en aquesta campanya!...

—Lo que ha de procurar ara vosté es sangrar en salut, y si no té efectivament lo decret de dissolució de las Corts, no vaji per aquí dihent que 'l porta a la butxaca...

—¡Oh! Pera averiguar aixó, no 's necessita per res aquesta máquina.

—¿No?
—No senyor: ¿qui es el que no sab que en las caixas del Estat may hi ha un céntim?

FANTÁSTICH.

CREUME A MI

General Bum-bum—que has tornat a Espanya després del *pastel*—que has fet a l' Habana, general Bum-bum—atén mas paraulas.
Uns descamisats—van per la montanya incendiantho tot—lo que al pas trobavan, y omplian de dol—los camps de l' Habana.
Quan tú ho vas saber—vas pendre la espasa,

qu' ara farás pó—sols a la quitxalla com aquells ninots—que ixen d' una capsa.

ROMANCER DEL PANADÉS.

MALALTIA MAL PORTADA

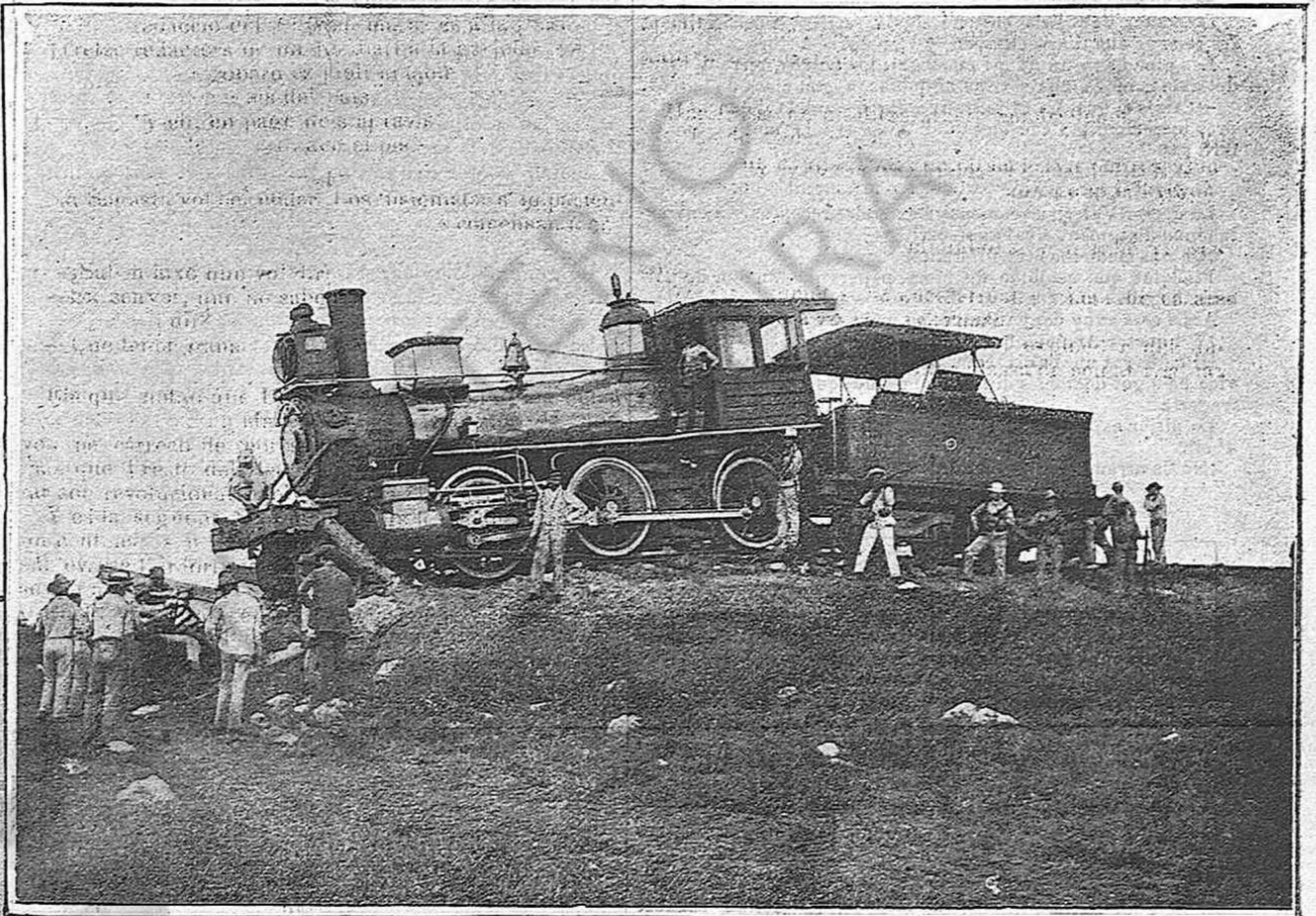


UAN donya Panxa va caure malalta, ja la coneixen, donya Panxa, l' americana—tots los parents se van alamar.

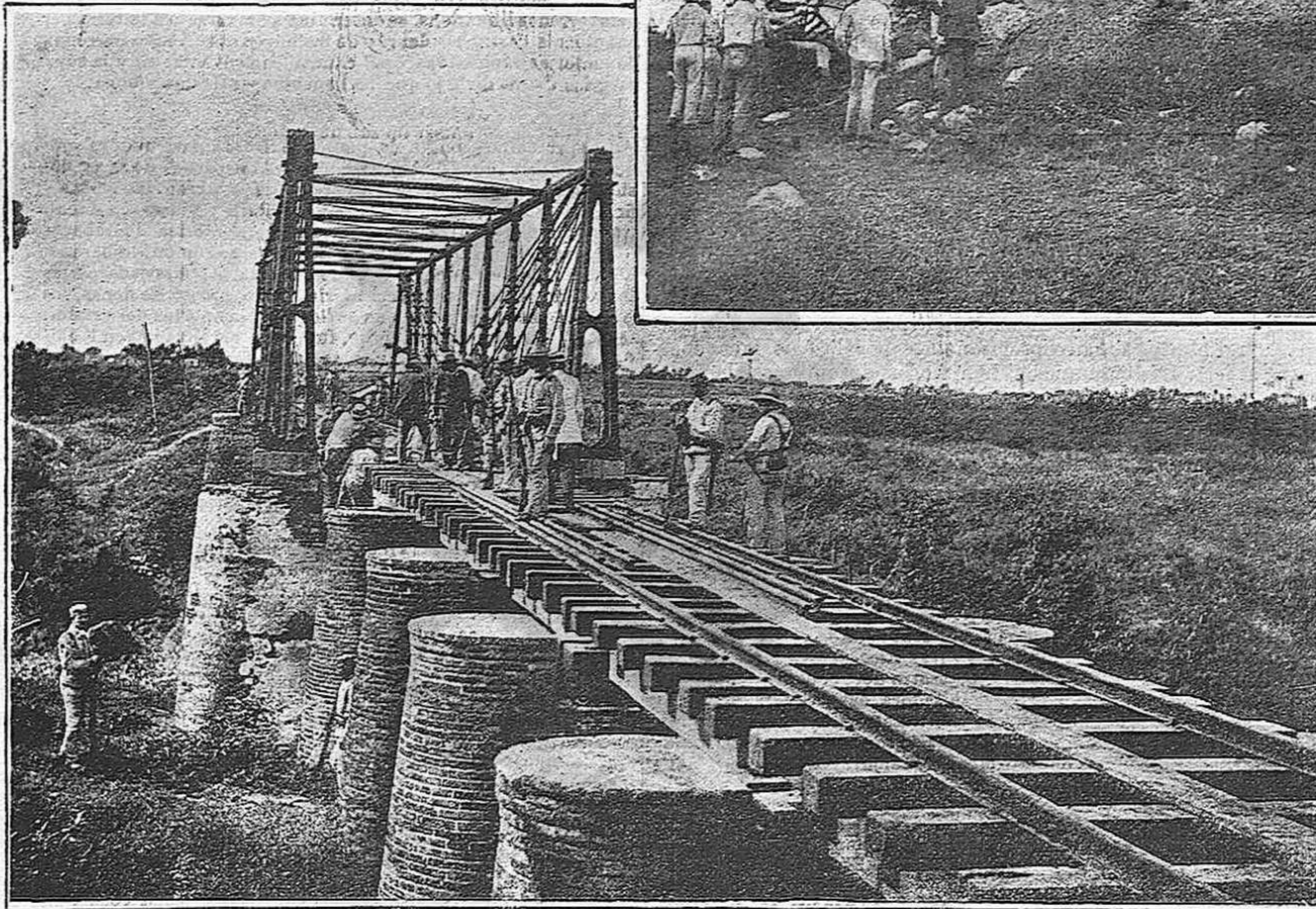
De complexió débil y ressentintse encare de las reliquias d' altras enfermetats sufertas anteriorment, la pobra senyora inspirava verdader cuydado.

—Aixó es serio—deyan tots los de la familia:—aixó s' ha d' atacar com

PROESAS DELS INSURRECTES



Via interrompuda.—Una máquina d' auxili detinguda entre Santa Clara y Esperanza.



Pont destruhit pels mambissos, en el riu Sagua.

(Instantáneas del nostre corresponsal.)

—¡Hola! ¿Per qué no puch ferho veure, encare que no sigui veritat?

—Perqué 'ls altres li trauran una fotografia de la seva butxaca, y veuran qu' es mentida.

—L' advertencia es molt atinada: l' aprofitaré.

—També pot servir aquest aparato pera contribuir a la seguretat de vostés.

—¿Cóm?
—Quan hajan de rebre una persona desconeguda, avants de deixarlo entrar, se 'l retrata interiorment y 's veu si porta armes ó malas intencions...

—¡Magnífich! ¿Es una invenció maravellosa! Escolti; antes d' anarsen, hauria de fer un experiment.

—¿Quin?
—Fotografiarme la caixa nacional, per sapiguer cóm estém de fondos...

y uns quants mil soldats—fills de nostra patria per 'ná a castigar—l' orgull d' aquells cafres.

Un cop vares ser—dintre de la Habana, ara perque plou,—ara fa borrasca,

ni un dia tan sols—vas treure't la espasa, per 'nar a tallar—dels cafres las alas.

Mes en cambi aquests—tant s' t' atansavan que si prest no fujes—te prenen las calsas.

Si 'm vols creure a mi—no moguis mes farsas que se 't rifarán—com tú has fet ab naltres,

estant prop d' un any—dintre de la Habana gastant dinerons—de la pobra Espanya que has deixat en pel—y ensenyant sas gracias.

Desa be 'l llorón—y també l' espasa. No fassis may mes—cap fanfarronada.

Creume, noy a mi—no surtis de casa

més aviat millor.

—¿Quin metje anirém a buscar?
—Un de bo, que sápigas de qué se las heu y no tingui interés en cobrar visitas.

—Si; perque la veritat es que no estém gayre per gastos...

—¿Cridém al doctor Arsénich?
—¡Just!... Ningú millor qu' ell. Diu qu' es molt entés, té cotxe propi y se li atribueixen curas miraculosas.

—Donchs avisémo desseguida.—
Lo doctor Arsénich va anarhi y polys a donya Panxa.

—¡Psé!... Una gastriqueta, que pot degenerar en febre tifoydea... ó... ó...

—¿Es dir que la cosa es grave?—preguntaren los parents, ab mal continguda ansietat.

Lo doctor va fer la mitja rialla.

—Grave, tot ho es en el món, si no 's cuyda: hasta una punxada d' agulla pot ocasionar la mort. Pero ¿vostés tenen confiansa en mi?

—¡Home, doctor! Quan l' hem enviat a buscar...
—Donchs entréguime a donya Panxa... y vájissen a passeig sense cuydado. La seva curació corra al meu cárrech.

—¡Sobre tot, doctor Arsénich!
—Déxim' ho per mi.

—Fássili lo que cregui necessari!...
—Apa, retirinse, retirinse. Ja sé jo lo que 'm toca

fer.—
Cada vespre 'ls parents se reunían a l' antessala de la malalta per comunicarse las sevas impressions sobre 'l curs de l' enfermetat.

—¿Qué us sembla?—preguntava un.

—¡Qué voléu que us digui!—responia un altre, balancejant lo cap d' una manera significativa.

—¿Qué trobéu que no millora?
—Per mi, cada dia está pitjor.

—També penso 'l mateix. Com més va més postrada 's troba... Al principi no més se queixava del cap; ahir ja 's queixava del pit...

—Y demá 's queixará de las camas... y passat demá dels peus.—

—Los parents varen mirar-se, assaltats tots per la mateixa sospita.

—¿Que volén dir que aquest doctor...
 —Jo no vull dir res. Lo que veig es qu' ell recepta, recepta... la malalta pren totes las medicinas, lo mal en lloch de disminuir augmenta... y 'l doctor no sab dir altra cosa que:—
 «¡Bravo!... bueno... Aném seguint, aném seguint...»
 —Escultén... ¿Y si no anessim seguint més?
 —¿Qué! ¿Cambiar de metje? ¿Dir al doctor Arsénich que...
 li acceptem la dimisió?...
 —Si senyors. ¿Per qué no hem de ferho? L' existencia de donya Panxa está per sobre de totes las consideracions que 'ls metjes ens poden mereixe. Y desde 'l moment que aquest no té l' acert que convindria...
 —Perfectament: fet y fet, es lo millor. Ab aquesta inseguretat y aquests panyos calents, qui sab ahont aniriam a parar.—
 Tal com s' havia acordat va realitzar-se: la familia posá decentment á la porta al doctor Arsénich y cridá en substitució d' ell al doctor Valeriana.
 Lo nou metje s' informá dels antecedents y curs de la malaltia, examiná á donya Panxa y arrufá 'l nas.
 —¿Qui l' ha visitada á aquesta senyora, fins ara?
 —Lo doctor Arsénich.
 —¿Qué li receptava?
 —Miri: aquí hi ha encare capsas de pindolas, papers ab polvos y ampollas de medicina.
 —A veure...
 Lo doctor Valeriana ensumá, tastá, analisá superficialment los remeys que li presentavan, y va posarse á riure.
 Las pindolas eran de pa mastegat; los polvos, terra d' escudellas; las medicinas de las ampollas, aygua clara de la font.
 —¿Aixís si que no es estrany—digué—que la dolencia haja pres increment tan considerable! Aixó era lo mateix que no ferli res.
 —¿Y donchs? ¿que li receptará otras cosas vosté?
 —¿Jo? Ara ho veurán.
 Lo doctor Valeriana comensa á estendre receptas y á enviar-las immediatament á cal apotecari.
 ¡Quinas medicinas tan diferents!
 Pindolas que semblan de plom, papers que fan olor de pólvora, begudas que qualsevol diria que son foch...
 Aixís está avuy donya Panxa: en mans del doctor Valeriana.
 ¿Y 'l doctor Arsénich?
 Hi ha hagut un bullit com una casa. S' assegura que en sa vida ha sigut doctor, 's diu que no es més que curandero... una trageria...
 Lo pitjor es que hi ha familias que encare se serveixen d' ell.
 ¡No 'ls arrendo la ganancia!

A. MARCH.



N Pi y Margall, sustenta, com es sapigut de tothom, la necessitat de acudir als procediments legals, sens perjudici de apelar en lo seu dia, als revolucionaris.

El divino Vallés, en cambi, vol anar á la Revolució á tota costa. Res de farsas electorals...

Y quan de farsas califica las lluytas dels comicis, motius sobrats tindrà per coneixer que ho son, desde 'l moment qu' en las últimas eleccions de Diputats á Corts, va presentar la seva candidatura per cinch diferents districtes. Cinch farsas.

En cambi la candidatura á una barricada, no l' ha presentada may, ni quan, com succehí á l' any 69, tingué bona ocasió per ferho.

Pregunta l' avi Brusi:

«¿Sobre qué ha de versar el juicio que se forme del mando en Cuba de Martinez de Campos? ¿Sobre si estubo acertado adoptando la política de benignidad ó era preferible que empleara la de rigor?»

Alto, Sr. Mañé: no falsifiquem las preguntas. Los juicios han de versar no sobre la política, sino sobre las operaciones de guerra. S' ha d' esbrinar perque un príncip de la milicia ab cent cinquanta mil homes á la seva disposició no va poder evitar las incursions de la taifas mambissas fins á las portas de l' Habana.

Mes clar: ha d' esbrinarse si al gran prestigi militar de la restauració, conquistador d' entorxats ab sublevacions com la de Sagunto y ab pactes com el del Hostal de la Corda y del Zanjón y ab missas de campanya com las de Melilla, li caben dintre del cap lo maneig y l' utilitació de 150 mil homes.

Los polítichs tenen dret d' equivocarse; pero 'ls militars, de las sevas equivocacions venen obligats á donarne compte al seu país y á l' historia, may siga sino per veure si 'ls entorxats representan lo que valen y valen lo que costan.

Molt-se parla entre republicans de la superioritat de tal procediment sobre qual altre.

Los uns se mostran partidaris del procediment legal; los altres del procediment revolucionari; los de més enllá de tots dos á la vegada, baix lo concepte de que lluny d' excloure 's completan.

El divino Vallés ha trobat un procediment nou y l' ha posat en planta en las sessions de l' Assamblea federal.

El divino Vallés ha trobat lo millor procediment per disoldre un partit.

Entre las actas dels revolucionaris presentadas á l' Assamblea federal, n' hi havia algunas, segons diuen, manifestament amanyadas.

Ara m' explico perque aquests fulanos son partidaris del retraiment.

Está vist que aixó de las eleccions son una farsa... Ey, entenemnos: son una farsa quan ells las fan.

Los que han vist que 'l goberner ha fet gala de rebre ab tota solemnitat al ex-héroe de Sagunto, recordan que al sortir de Madrid lo general Weyler, va marxar casi de incógnit, sense que la majoria dels ministres se presinguessin la molestia de anar á despedirlo á la estació.

Alguna distinció te de ferse entre 'ls que venen de Cuba á sostenir ministeris, y 'ls que van á la guerra á defensar á la patria.

En Pi y Margall, deixá dimecres de assistir á l' Assamblea federal. Y tampoch hi assistiren los seus amichs els que l' estiman, l' admiran, y 'l respectan.

Los rrrrevolucionaris quedaren abandonats, cohentse en la salsa dels seus propis escándols.

¡Quina gloria pel divino Vallés!...

Ara podrá organisar la gran rrrrevolució d' acort ab l' esquerra dels progressistas.

Amich Doctor Esquero: prénguul pel seu compte, que un altre exemplar com ell, no 's troba cada día.

¡Al Manicomio!

Lo general Weyler está molt ben encarrilat. Gran y entusiasta va ser la seva sortida d' Espanya; entusiasta y gran ha sigut la seva entrada á Cuba.

La població entera de l' Habana sortí á rebrel, demostrantli 'l seu entusiasme. La ciutat estava engalanada. Lo pas de 'n Weyler desde 'l moll á la Capitanía general sigué una ovació contínua.

Lo nou governador de Cuba, en la recepció de las autorisadas personas que havian acudit á saludarlo, s' expressá ab molta claretat y singular franquesa. Ell no ha anat á Cuba á politiquejar sino á fer la guerra: á fer-la com deu ferse, no ab crueltat, sino ab rigor, al mateix temps que ab activitat y ab energia. Per ell no hi ha partits, sino espanyols y anti-espanyols. Pels primers tindrà totes las consideracions; pels segons será implacable. Y l' espanyolisme qu' ell vol no s' ha de demostrar ab paraulas sino ab fets.

Després de l' empalagos guayaba campista, aquesta dossa de valeriana tan oportunament suministrada, ha reaccionat l' esperit públich tant á Cuba com á la Península.

Celebrarém moltíssim que qui tan bé compren la situació, logri dominarla per gloria seva y de la mare Espanya.

Las últimas operaciones de Cuba realizadas pel general Marín, s' han vist coronadas per l' éxit mes complet. Las columnas s' han mogut desembrassadament, y en distintas ocasiones han derrotat als insurrectes.

Avis á n' aquell ex-héroe que deya:

—El general Weyler no lo hará mejor ni peor que yo. No 'l general Weyler, sino 'l general Marín que 's trobava baix las sevas ordres, un cop s' ha vist sol, ha demostrat que als insurrectes que avants campavan pels seus respectes, podía posarse 'ls los peus á rotllo.

Aquestas, aquestas son las corassonadas que agradan al país, y no aquellas otras.

Lo ball de máscaras que annalment dona la colonia francesa de Barcelona á benefici de las sevas Escuelas gratuitas, tindrà lloch dimars á la nit en lo gran teatro del Liceo.

Sabém que la comissió organisadora está resolta á que la festa conservi la importancia y brillantés adquiridas en anys anteriors y que han fet del ball dels francesos una de las vetlladas mes alegres del Carnaval barceloní.

CARTAS DE FORA —San Martí de Provensals.—L' enterro civil del lliure pensador Eustaquí Antón, doná lloch á que las moltíssimas personas que acompanyan al cadáver fins al cementiri lliure poguessen ferse càrrech del aspecte asquerós que presenta aquest local. Mes que un cementiri es un femer plé de inmundícias. Mentida sembla qu' en una població de la importancia de aquesta se consentí semblant escándol. ¿No podría 'l governador de la provincia obligar al Ajuntament á cumplir los debers que li imponen la ley y la seva propia dignitat?

Vilafranca del Panadés.—Tenim á n' aquesta vila un Colegi dirigit per P. P. leprosos del jesuitisme, y com la feyna no 'ls mata y las penas y mals-de-cap tampoch els apuran resulta que per las festas de Nadal van guarni un pessebre á fi de atreure concurrència y veure de passada si 's podía pescar alguna ganga. Com no 'ls falta tampoch un teatre, aquest sigué 'l local destinat al escamoteig. Ab l' excusa de veure 'l pessebre va anarhi gent y notant alguns estudiants que 's veyan llum á dintre 'l Saló teatro; y sent la porta tancada, miraren pel forat del pany y ¡horror! veyeren que dos 'ensotanats arrapats á dugas noyas solteras y germanas, hallavan no se quin dimontri de ball... baile agarrao, que diuen els castellans.—Aquest succés ha donat molt que parlar á Vilafranca.—Y jo jo dich: ¡Lástima que aquests místichs can-canistas se contentin ab estar en una població relativament petita, perque ab la gra-

cia y maneigs de las sevas camas podrían contractarse ab qual-sevol empresa de algún teatro real de las primeras capitales del mon! ¡Y encare hi haurá papanatas que diguin que no serveixen per res!...

¡¡ SEMBLA MENTIDA !!

(D' actualitat)

¡Horror! Cent cops horror! ¡Sembla mentida lo que vaig veure jo días enrera!
 ¡Quina escena, lectors, fins esparvera!
 ¡No he vist cosa en el mon més atrevida!
 Un bisbe váreig veure ab una dida,
 de brasset, qu' ensenyava la pitrera;
 y á una monja, també molt sandunguera,
 vaig veure que ab un xulo, divertida,
 ballavan un can-can, tot fent gatzara,
 y picavan de mans, un turch y un frare.
 Tal barreja y bullit y tal jaleo,
 (encare que vostés no ho vulgan creure),
 us juro qu' una nit ho vaig ben veure...
 en un ball de disfressas del Liceo.

ROSSENDO PONS.

ASTRONOMIA POLITICA

EL BÓLIT



QUI no s' ha sentit l' espatech; pero sí la resonancia. 'L telégrafo, 'l teléfono, tots los medis de comunicació rápida van transmetre la noticia desseguida.

«Gran pánich á Madrid. Aquest mati, á dos quart de deu en punt ha estallat un bólít sobre la capital.»

—¡Un bólít!—deyan molts.—

No es un capellá?

Y aquí comensavan els duptes per donarse compte de com un ca-

pellá pot enfilarse fins als núvols y reventar desde allí com una bomba de dinamita.

—Es que no 's tracta de cap bólít de la terra—deya un que té certs coneixements astronómichs—sino en tot-cas de un bólít de la lluna. Devia ser un ensotanat trabucaire, una especie de cabecilla com el capellá de Flix, que no trobant partit pels terrenos llunáticos, se determiná á baixarse 'n á la terra per enardir als partidaris del rey de las húngaras. Anava carregat de materias explosivas y pel camí s' han reventat ell y la seva carga... Ja 'us dich jo que 'ns hem escapat de una y bona.

Los periódichs contan lo pánich extraordinari que va produhirse á la capital de las Espanyas. Al espatech de la explosió la terra trepidá, los edificis tremolan, s' obran las portas y finestras, se trencan en mil bossins cristalls y vidres... La multitud se llensa al carrer despavorida. A la fábrica de tabacos las cigarreras fugen xisclant, y per haverse romput la barana, algunas se precipitan per l' nil de l' escala. Al Manzanares las bugaderas se fican de camas al riu. A la pressó de donas, las presas demanan á crits que se 'ls obrin las portas del establiment. A las Salessas los civils, fusell en má invadeixen l' edifici ahont la justicia exerceix las sevas funciones, creyent que ha estallat en l' últim pis una bomba de dinamita. A Palacio petan totes las portas y tots els timbres se posan á tocar á la vegada, armant un somatén estrepitos. Lo passant de un procurador se tira daltabaix del balcó. De una tenda de begudas ne fuig tothom, y després quan l' amo hi torna 's troba ab que hasta li han fugit els quartos del calaix. Las monjas de Vallecas atrancan las portas del convent, en la creencia de que s' ha armat la gran revolució del sigle.

Aquesta idea de la revolució es la que més predomina, senyal de que un daltabaix polítich es lo que més s' espera y lo que 's troba avuy més justificat. Hi ha, no obstant qui creu, que ha reventat lo gasómetro, ó alguna de las escasas calderas que utilisa la migrada industria madrilenya. Hi ha qui tem que hagi estallat al cel una conjuració anarquista. Molts se desmayan y 'ls apotecaris no s' entenen de feyna preparant anti-espasmódichs. Y algunas pobras donas embrassadas pareixen fora de temps, com si un poder superior dictés la següent sentència:

—Ja que 'ls governs d' Espanya adelantan la quinta, que las donas espanyolas adelantin els parts.

Després del dcsori popular va parlar la ciencia, per boca dels senyors del Observatori astronómich. Los sabis estrangers van demanar detalls del fenómeno y l' Observatori de Madrid tractá d' explicarlos ab tots los pels y senyals fixant l' hora exacta en que 'l bólít va deixarse veure, la direcció que havia emprés, la forma que presentava, la velocitat que duya, la distancia sobre la terra á que va fer explosió, y fins las materias de que 's componia y 'l seu probable origen.

Caborias saberudas.
 L' Observatori no ha buscat encare la significació verdadera de aquest ruidós fenómeno, y en cambi l' instint popular ja va declararla, pochos moments després de ocorreguda l' espantosa explosió, al dir:—Aixó es la mala sombra del general Martinez Campos.

Jo crech que además de la seva mala sombra, aquest bólít era la seva estrella. Si, senyors l' estrella del héroe de Sagunto, del héroe del Hostal de la Corda, del héroe del Zanjón, del héroe de Calaf, del héroe de Melilla, del héroe de Cuba. Perque tinch la convicció de que succeheix ab las estrellas com ab els cantis: aquests tant y tant van á la font que al últim se trencan: y las estrellas tant y tant corren pel cel de la gloria que al últim esclatan en mil trossos.

Fundo aquesta creencia méva en que 'l bólít venia de Cuba, darrera d' ell: va arribar alguns días més tart pero va arribar

LA SITUACIÓ DE CUBA.—(Per M. MOLINÉ.)



Si no cuytan á tallá 'l cap de las serps, no hi ha remey per ella.

MASCARAS ESPANYOLAS

á puesto, y per haver donat fondo á Madrid el general, precisament sobre Madrid va estallar la séva estrella. Desenganyinse. 'ls bólits ordinaris no procedeixen ab tanta precició.

Y además las diversas formas ab que ha sigut observat en distints punts d'Espanya confirman la méva creencia. Per la banda de Sitjes era rodó com una bola, y en l' historia del héroe las bolas han tingut sempre una influencia extraordinaria. Pel cantó de Manresa presentava l' aspecte de una barra, y es inútil demostrar lo que la barra significa. A la provincia de Lleyda 's deixá veure afectant la forma de vano, últim instrument de las victorias cubanas del héroe contra 'ls calors tropicales.

Ara estich esperant tan sols, per acabar de arrodonar aquest judici, que de algún punt d'Espanya donguin la noticia de qu' l' bólit va ser vist en forma de parayguas.

P. DEL O.

ESBRONCH

—¡Alante mascarón cursi!

—¿Va per mi aixó?

—Tú dirás:

—De segur que no 'm coneixes.

—¿Qué no? Fa més de vint anys.

—Se tota la téva historia,

se 'l feix de barbaritats

que has fet en aquestas terras

y en aquellas de per 'llá;

conech tots los punts que calsas,

puch dir de quin medi 't vals

per engalliná als que 't voltan,

hi anat s'guint pas á pas

las tevas extravagancias,

se com 't alsas, se com caus,

se 'l qu' intentas, se 'l que pensas...

¡ho sé tot! ¿Ho vols mes clar?

—Home, sabent tant, ja es raro

que no vagis á caballo.

—No, fill; ara las garrofas

comensan á escasejar

y la bestia 'm portaria

uns gastos exorbitants

—Pero ¿es vritat que 'm coneixes?

—¿No 't dich que sí, cap de 'pa?

—¿Qui soch?

—¡Casi bé 'm fas riure!

¡Pobret! Perque vas tapat

ab aquest trajo tan serio,

y portas creus ab brillants,

y dus g'jons y cintetas,

y antiqüelas y brodatas

¿ereus que sota aquesta farda

no s' hi endavina al instant

la nulitat més grandiosa

que ha vist el género humá?

Mira, arréglat la careta,

que per 'qui sota del nas

t' está sortint la perilla.

—Si no 'n duch!

—¡Ay sant cristiá!

¿Romanós á n' aquesta hora?

No fassis tant el babau,

que sense fingirlo gayre,

ja n' ets prou.

—¿Sí? Donchs, veyam,

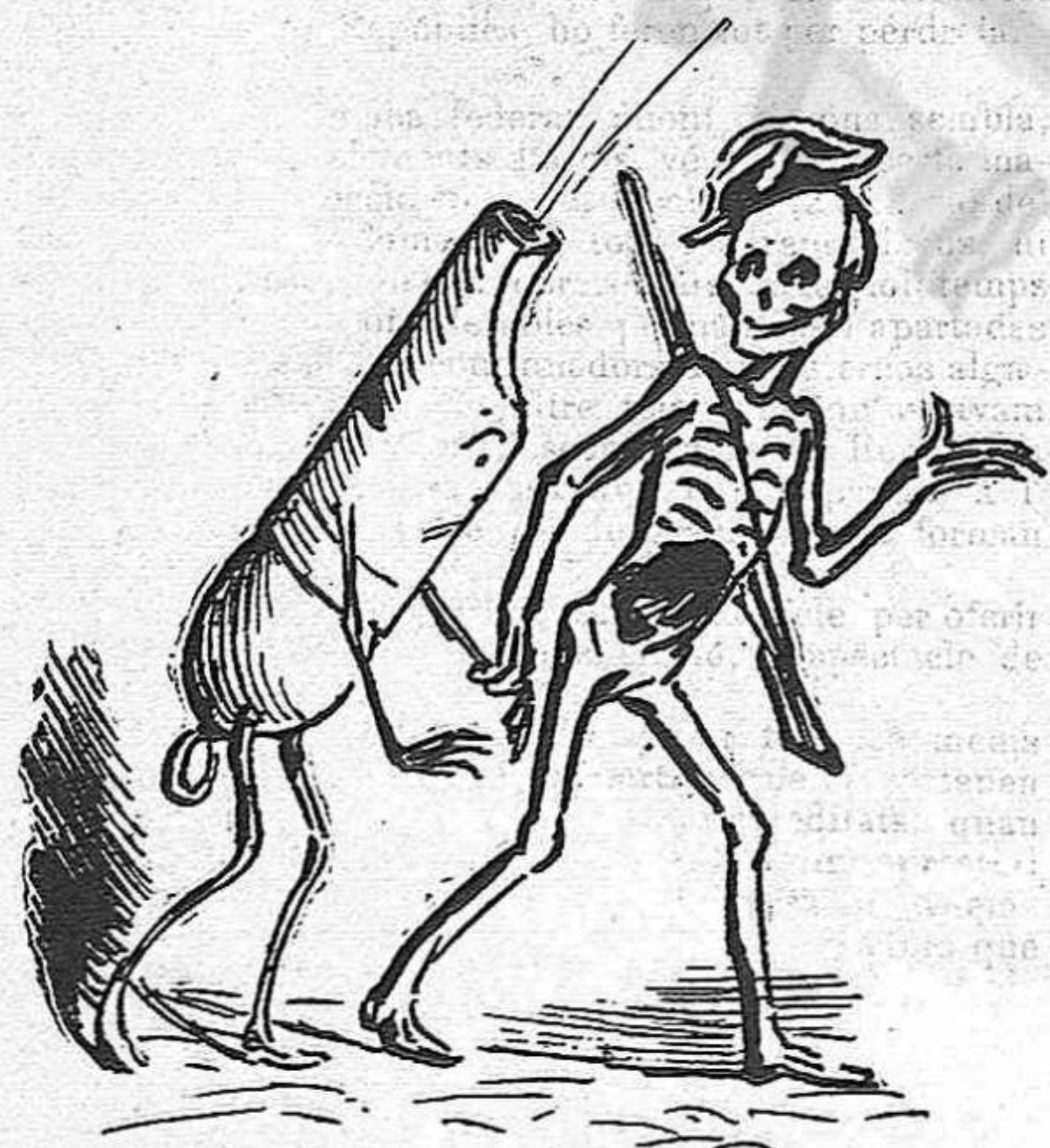
donam alguna entressenya

que 'm probi qu' en realitat

me coneixes.

—Ja que 'm burxas,

LO CARNAVAL A MADRID



Las disfressas del any.



Fent ballar l' os

ara 't vaig á sofocar. ¿Sabs d' hont ets fill? De Sagunto. —¡Mentida! —¡Calla, gripau! Ets fill d' allí; hi vares neixer...

—¿A Rússia? —¡Ajá! Allí, ab tota la frescura del clima y fent jochs de mans...

—Lo sermó es molt llarch, y además de llarch, inútil. —Per qué? —Perque veig que vas molt lluny d' osecas. El fulano de qui tú m' estás parlant, será un altre.

—¡Vaja desat! Ni de fé 'l mascarón sabs. —¡No soch jo! —¡Pobra criatara! ¡Posat be 'l llorón, que 't cau!

C. GUMÁ.

LA MANIFESTACIÓ DE MADRID

IGUÉ un acte imponent. Darrera 'l cadáver del infortunat jove peixeter Tomás Carrera, seguí una multitud que no baixaria de 40 mil personas. Lo poble impresionat, irritat per la mort traidora de un dels seus fills, que pel delictes de xiular, rebé tres balas per l' espatlla, s' uní á la improvisada manifestació...

exclamacions enérgicas: no ho farém tampoch nosaltres, per no exposarnos á las iras dels governants.

Sols dirém, que al passar per davant del siti ahont sigué fusellat lo capitá Clavijo, 's proferiren crits molt significatius.

Que al desfilar lo cadáver davant dels esbirros del govern, els manifestants els obligaren á descubrirse.

Que un grupo de donas al veure á uns soldats s' abressaren efusivament ab ells, al crit de: «¡Visca l' exércit! ¡Visca la República!»

Qu' en lo cementiri, atapabit de generació, un home dels barris baixos extengué la mà sobre l' ataut del desventurat Carrera y digué ab veu enérgica: «Del poble procedeixes, y 'l poble jura venjar la teva mort.»

Que al sepultar lo cadáver, molts mans lo cubriren ab pilots de terra, alsantse crispadas pel sentiment de dolor y per las ansias de venjansa.

Que 'ls manifestants, després del sepeli, invadiren en grupos diversos los principals carrers de la capital, dirigintse una bona part d' ells al domicili del ex-héroe de Sagunto, saludantlo ab una xiulada colossal, espantosa.

Ab tots aquestos datos, no faltará monárquich que digui.—Y després encare dirán que no hi ha llibertat!

No sabém si hi ha llibertat; lo que 'ns consta positivament es que hi ha por. Hi ha por, no abaix á las alturas.

La forsa pública 's limitá á presenciar l' espectacle, sense tractar de impedir la briosa manifestació. Se coneix que 'ls que 'l dia de l' arribada del general Guayaba tenían ordre de fusellar á tot Cristo, 'l dia del enterro del peixeter Carrera, l' havían rebuda de fer los ulls grossos. ¿Saben per qué? Perque 'l drama que havia causat una sola victima, podrá tornar-se tragedia, en dany principal dels que governan. No s' olvidi que 'l poble de Madrid es lo poble del dos de maig. Perillós es sempre provocarlo. Es valent, es intrépit, te rauxas y sab morir matant.

Los que atacan al govern conservador per la séva desidia en no reprimir la manifestació ruidosa, la protesta enérgica del poble de Madrid, no saben lo que 's diuen. May, en la

seva vida, en Cánovas havia mostrat tanta previsió ni tan seny. La fiera s' havia llansat al carrer y calia no exasperarla. Una espurna podia arborar lo polvori dels odís populars.

Conténtinse ab encausar á alguns periódichs; ab amenassar per lo successiu ab midas repressivas; ab confiar als tribunals la busca y captura dels desconeguts organitzadors de la manifestació que per haver nascut espontáneament, careix d' ells.

¿Volen los governants posar presós als promovedors verda-ders de la protesta madrilenya? Donchs constituíhixinse presos ells mateixos. Ab los seus abusos van motivarla. Ells donchs la van organisar. Sols ells son los responsables, davant de la conciencia pública.

J.

UNA MASCARADA

La gran colla de La Fulla composta de gent formal, 's proposa fer gran bulla en lo present carnaval. Una comparsa organisa en la que, sense camisa, los seus socis anirán y ab la fulla, sa divisa, sas nuevas taparán.

L' aristócrata senyora que á l' iglesia 's truca 'l pit y á ses juraments traidora fá du banyas al marit, hi anirà molt compungida y ab repugnancia fingida quan per davant passará d' una dona de la vida ab la fulla 's cubrirá.

Lo vil fabricant qu' escanya al honrat treballador regatejantli 'l que guanya afanyat ab sa suhor, durá en la fulla simbólica una inscripció hiperbólica dihent que president es del círculo La Fé Católica protectora dels obrers.

L' hipócrita que voldria trobá un enérgich remey contra la pornografia, y á las noyas de servey empayta al sé á casa séva sense cap fré ni cap treva fins que logra sos mals fins, ab la fulla qu' emanalleva tapará sos mals instints.

Lo cinich que fa negocis ab la sanch de sos germans y no paga als seus conscios las resultas del balans, fals com á bon jesuita mostrará en sa fulla escrita una patent d' home honrat que li dará qui aprofita part de lo que ha mal guanyat.

La vellota trapassera que ab sa llengua d' escorpi

volta sempre ab la fatlera
d' escampá per tot veri,
hi anirà rent la beata,
y mansoya y moixigata
gran devoció fingirá
y uns rosaris llarchs de plata
en la fulla portará.

Lo santurró que demana
que 's persegueixi de mort
á L' Esquilla y La Campana
y se 'ls dongui cástich fort
mentre te sa casa plena
de llibrots de tota mena
ab láminas indecents,
ab la gran fulla á l' esquena
tapará sos mals intents.

Y en fi, 'nirán ab la fulla
tots quants viuhén del engany,
gent ab toga ó ab casulla
qu' en lloch de fer be fan dany,
hipócritas religiosos
pillets, lascius y envejosos
qu' en aquest fan tan sols mal,
y 's titulan, els tramposos,
defensors de la moral.

Tan estúpida compará
voltará per tot arreu
passejant sa indigna farsa,
fins que 'l poble, que ja hi ven
tip de tantas mascaradas
y ximplas y bobadas
tant si 'ls plaú com si no 'ls plaú,
á xiulets y á garrotadas
els fará entorná á son cau.

JEPH DE JESPU.



O ninot de Gracia, com recordaran, va ferse célebre. Pero desde avuy tant com el de Gracia, se farán célebres los ninots de Madrit.

Un d' ells representava 'l general Guayaba y l' altre al roset Maceo, y tots dos van ser portats als tribunals, junt ab els vehins de las casas en quals

balcons estavan penjats.

Jo ja ho veig: aquí no 's penja á ningú. Aixó ni en broma. Perque, moltes vegades de las riallas ne venen plorallas.

Tota la redacció del País en massa es á la presó.
Tretze redactors de un sol diari á la garjolal

Lo govern es molt amable:
l' atacan els del País,
y ell, en pago dels agravis,
els dona de franch el pis.

En Sagasta vol ser poder. Los fusionistas s' impacientan. Tots ells desde l' primer al últim ja comensan á ensenyar las dents.

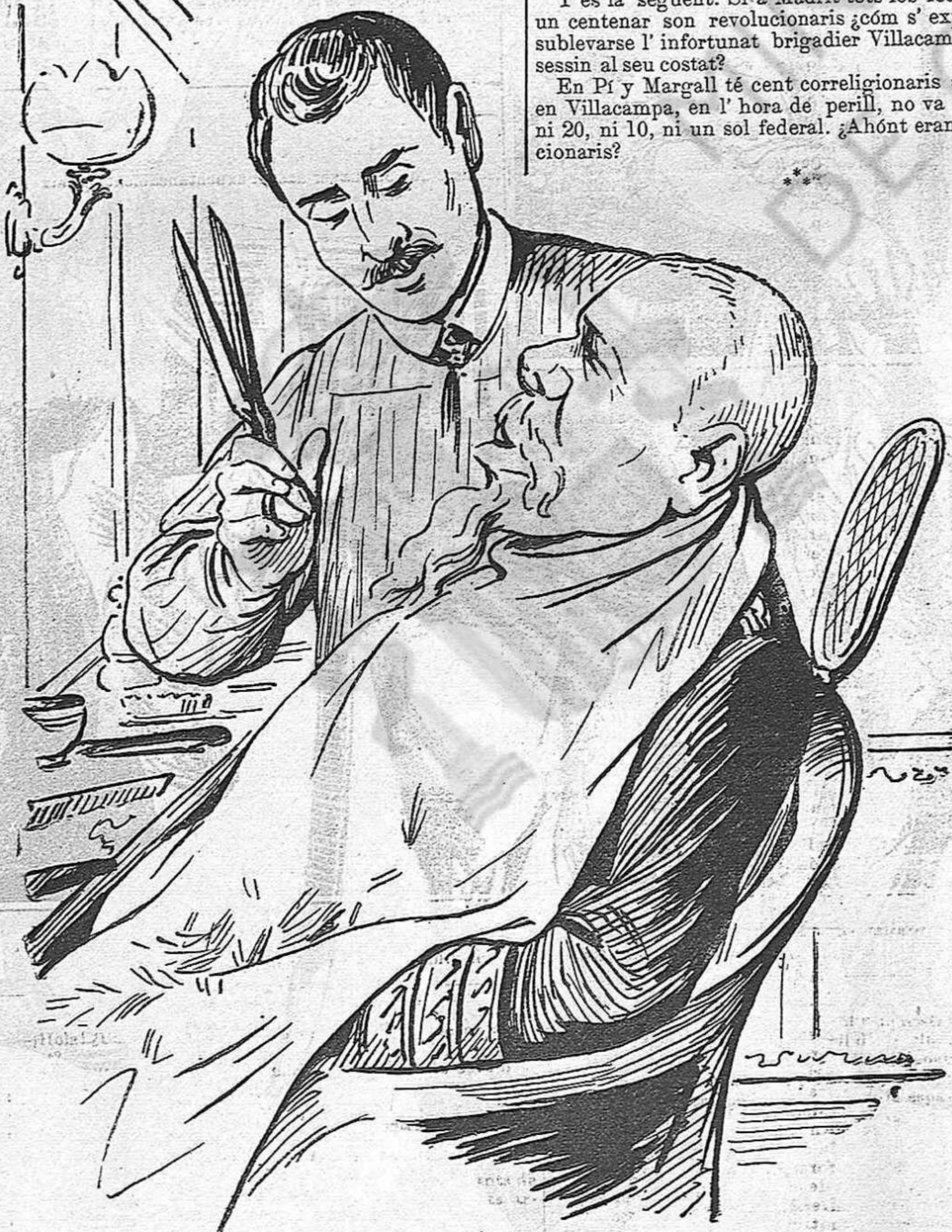
—Saben aixó que vol dir?
—Si, senyor, que ho sabém.
—Qué vol dir?
—Que tenen gana.

Els que notan que D. Francisco Pi y Margall, entre tots los federales de Madrit, no va reunir mes que 100 vots pel cárrech de representant de l' Assamblea, y afirman que 'l resto dels federales que van abstenirse de votar son revolucionaris, olvidan una circunstancia.

Y es la següent: Si á Madrit tots los federales menos un centenar son revolucionaris ¿cóm s' explica que al sublevarse l' infortunat brigadier Villacampa no 's possessin al seu costat?

En Pi y Margall té cent correligionaris adictes, pero en Villacampa, en l' hora de perill, no va tenir ni 50, ni 20, ni 10, ni un sol federal. ¿Ahónt eran los revolucionaris?

A CA 'L BARBER



—¿Se li ha de tallá alguna cosa mes?

Revolucionaris de boquilla; revolucionaris de bech; revolucionaris saragateros á benefici dels monárquchs; revolucionaris de l' escola del divino Vallés; aixis son ells.

Capassos de dir que guardan al cor las balas que matan als altres; y lo únich que guardan son balas de goma, y no al cor, sino á la boca.

Balas de goma per aclarir la veu y baladrejar á tot drap, no per fer por á ningú, sino per esquivar la República dels camps neutrals de l' opinió.

Telegrama furibundo del Sr. Vilá, sastre del divino Vallés y representant á la vegada en l' Assamblea federal

«Comenzada discusión actas, viendo legales que ibamos ganar votación, han apelado obstrucción contando manifiesta parcialidad presidencia de Pi; Vallés y Ribot y Menendez Pallarés han sostenido brillante y enérgicamente batalla contra Rubau, Lostau, Palma y Pi Arzuaga Adictos unión revolucionaria, esta noche adoptaremos resoluciones, rompam obstruccionismo.—Vilá.»

Aixis va la política dels federales rrrrevolucionaris. L' astre Vilá eclipsant á la nebulosa Pi y Margall!

Y ja cal que D. Francisco vaji alerta, que 'l tal Vilá al últim, es home de tijeras tomar, y es molt capás de tallarli una casaca!

Una frase de un ditxaratero vendrellench:

—Lo de Cuba es un floronco que 'ns ha surtit. Van aplicarhi una cataplasma que no ha servit per res, l' han tret, y ara hi han enviat lo diaquilon porque 'l reventi.

Los carlins están d' enhorabona; y la rahó es sencilla.

Lo seu Jaumet s' ha encatarinat y tracta de casarse ab una princesa rossa, ¡ay, russa!

Y per acabar d' enamorarla ab l' esplendor del uniforme, té l' propósit de sentar plassa de soldat ras, ¡ay, rus!

Y si sofreix un fracás
y li surt tot al revés?
En aquest sensible cas,
aixó del rus y del ras
al últim no será res.

Lo día del enterro del peixater Carrera, l' ex-héroe va esmorzar ab la reyna regent.

No en vá 's diu moltes vegadas
y ab gran sobra de rahó:
—A las penas, punyaladas
y bons tragos de vi bo.

General escaldat ab aygua tebia 'n té prou. Aixis fes que quan veu un periodista, l' ex-héroe s' esquitlla desseguida, exclamant:

—No cal que 'm preguntin res, porque tot lo que 'ls dich ho giran al revés.

¡Inconvenients de tenir lo cervell á tall de mitjó, que tan fàcilment pot girarse!

Está á punt de sortir:

DE LA RAMBLA
A LA MANIGUA

AVENTURAS D' UN RESERVISTA

PER C. GUMÁ

ILUSTRADA AB DIBUJOS DE M. MOLINÉ

Desitjant servir als corresponsals ab la puntualitat acostumada, els preguém que fassin lo pedido d' ejemplars ab la major premura possible.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. F. C., A. Sabaté del Vendrell, J. M. y P., Un realista, Chulo, Trebig de A., Joan Felut, Carmeta y N. B., E. Zola et Martin, J. P. Moncada, Perico, Fidel Delfi, Joan de las Cantimplainas, Un Monolognista y Ninot de Madrit.—Lo qu' envian aquesta s' nmana no fa per casa.

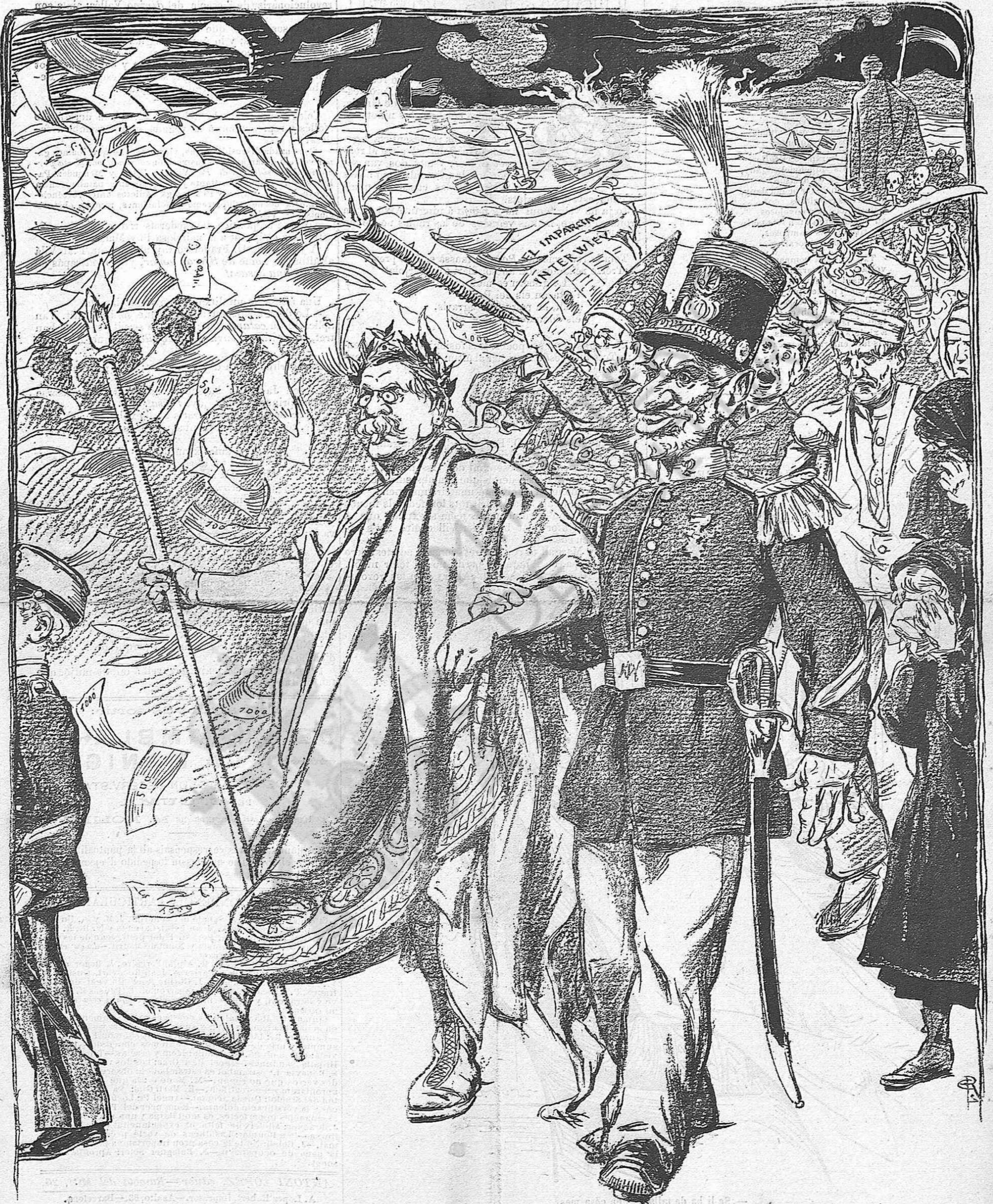
Ciudadans Lope de Pega, R. Alp (a) Forcaire, J. Roger (a) Fajuga, Galan per tot, Pere Carreras, Joan Rocavert, Gustau P. V., M. Peidro (a) El Mestre, J. Gorina Roca, Un vehi de Vilafranca, F. Illesac, J. Mensio, Agarreu!ol, E. Pausas R., Un jo ve vilafranqui, y P. Pibernat.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadans C. Ribó y Malla: La poesia es excessivament llarga y en general la trobem poch xispejant.—F. Carreras P.: Vá bé.—Ramonet R.: Idem y gracias per tot.—J. Ramón Felix: L' assumpto hauria de ser desarrolat ab mes concissió.—Un caixista: está molt bé.—M. Badia: Idem y gracias.—Teneb Zerep: Hi falta sandunga.—Japet de l' Orga: Los dos van molt bé.—S. Bonavia: L' estrambot es estrambótico: observi que hi ha dos versos que no riman.—M. M. de C.: Ja que no 'ls versos aprofitarem un geroglífich.—E. Martí Giol: Va molt bé.—Anton del Singlot: Queda aceptat.—Angel Pi: Lo fondo es relliscós y la versificació dolenta.—Romancer del Panadés: Hi ha assonancias imperfectes, es molt llarga y una mica forçada.—J. Braguer: Adoleix de falta d' espontaneitat.—B. Naui: Es fluixa.—Pau Boumar: Las dugas de vosté pecan del mateix mal.—J. Colell: No te la cosa prou importancia porque valgui la pena de ocuparse'n.—J. Balsguer Soler: Aprofitarem lo sonet.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mítj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona,

CARNAVAL 1896 (Dibuix de J. LLUIS PELLICER).



¡De setze..... de setze!..... ¡de setze 'l vi!.....